

Вождь червоношкірих (скорочено)

О. Генрі

О. Генрі

Вождь червоношкірих

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Ми з Біллем Дрісколом були в штаті Алабама і придумали викрасти дитину. Як казав згодом Білл, "тієї миті розум нам потьмарився". Збагнули це ми вже потім.

Містечко називалося Вершина. Люди в ньому жили сумирні, не прискіпливі – словом, селяки. У нас із Біллом було разом 600 доларів, а потрібно було ще 2000, щоб провести шахрайську оборудку з земельними ділянками в одному місті на заході Іллінойсу. Ми думали, що в напівсільських містечках батьки люблять дітей найдужче. Нашою жертвою став єдиний син значного городянина, що звався Ебепезер Дорсет. Татусь був чоловік шановний, відомий жмикрут, що кохався в прострочених заставних паперах, і заклятий ворог усіляких грошових пожертв. Синочок був десятирічний хлопчисько, геть поцяцькований ластовинням, з рудим волоссям.

Милі за дві од містечка була невисока гора. Потойбіч гори була печера. Там ми і мали тримати хлопця.

Одного вечора, коли зайшло сонце, ми під'їхали візком з конем до будинку Дорсета. Хлопчисько саме кидав камінням у кошеня, що сиділо на паркані через вулицю. Білл гукнув його покататися і пообіцяв кульок цукерок. Та хлопець пожбурих у Білла шматком цегли і влучив у самісіньке око. "За це старий заплатить іще п'ятсот доларів", — сказав Білл, злазячи з візка. Ми схопили хлопця, хоч він сильно борюкався, і привезли у печеру. Я поїхав віддати візка і коня у село.

Коли я зайшов у печеру, Білл заліплював пластирем садна й синці. За великим каменем, що заступав вхід у печеру, горіло вогнище. Хлопчисько, встроївши собі в руде волосся два канючині пера, стежив за казанком, де варилася кава. Він націлювався па мене палицею і промовив: "Проклятий блідолиций! Як смів ти прийти в табір Вождя Червоношкірих, грози рівнин?". Білл сказав, що вони грають в індіанців: Білл – старий мисливець Генк, що потрапив у полон до Вождя Червоношкірих.

Хлопчисько розгулювався на всі боки: жити в печері, ночувати біля вогнища – це була для нього цікава розвага; хлопець навіть забув, що він сам полонений. Мене він одразу охрестив Зміїним Оком, оголосив шпигуном і попередив, що мене засмажать живцем зранку.

Під час вечері хлопець багато говорив. Він ненавидів школу і свій дім. Спати ми лягли десь біля одинадцятої. Вождя Червоношкірих поклали посередині. Що він утече,

ми не боялись. Годин, мабуть, зо три він не давав нам заснути: щомиті схоплювався на рівні ноги, хапав свою рушницю і чекав на ватагу розбійників. Зрештою я заснув неспокійним сном. Снилось мені, що мене викрав і прип'яв ланцюгом до дерева лютий рудоволосий пірат.

На світанку я прокинувся від страшного Біллового вереску. Вождь Червоношкірих сидів на грудях у Білла, а в руці тримав гострого ножа, що ми ним різали шинку. Я відібрав ножа і поклав хлопця в постіль. Білл занепав духом і вже ні разу не склепив очей. Я подрімав часину, та перед сходом сонця раптом згадав, що Вождь Червоношкірих присудив мене до страти на вогнищі, коли зійде сонце. Тому я сів, запалив люльку і притулився до стіни. "Чого це ти так рано встав, Семе?" — спитав Білл. Друг відчув мій страх.

Я вийшов надвір озирнути околицю. Біля містечка я сподівався побачити загін здорових озброєних фермерів, що шукає негідників, які викрадають дітей. Але я побачив мирний краєвид і одного чоловіка, що орав сивим мулом.

Коли я вернувся до печери, то хлопчисько замірявся каменюкою на Білла. Друг сказав, що хлопець кинув йому за комір гарячу картоплину, а Білл дав йому ляпаса. Я відняв у хлопця каменюку і так-сяк їх утихомирив. Ми з другом вирішили до вечора надіслати батькам листа, що ми згодні повернути хлопця за дві тисячі доларів.

Тим часом Вождь Червоношкірих зробив пращу, і тепер він крутив її над головою. Чорний камінь, завбільшки з куряче яйце, торохнув Білла по голові. Він гепнувся у вогнище — просто на казанок з окропом. Я витяг Білла з вогню і добрих півгодини одливав холодною водою. Я вийшов з печери, спіймав хлопця і сказав, що відведу його додому. Він відразу пообіцяв вести себе краще.

Я примусив їх потиснути один одному руки, а потім одвів Білла вбік і сказав йому, що йду в Поплар-коув, невеличке сільце за три милі від печери, і спробую довідатися, що кажуть у містечку про викрадення хлопця. До того ж, треба вислати листа. Друг просив не залишати його надовго з хлопцем. Ми написали листа. Білл із сльозами благав мене зменшити викуп з двох тисяч доларів до півтори тисячі. Він вважав, що батько не дасть 2000 за дикого сина. То ж ми вимагали тепер півтори тисячі доларів великими купюрами. Їх батько мав залишити сьогодні опівночі у вказаному місці. Але мав прислати ще й згоду у картонну коробку біля трьох великих дерев біля дороги в Поплар-гроув.

Коли я вже зібрався йти відправляти листа, хлопчисько спитав, чи можна йому пограти у розвідника. Я дозволив, а він сказав, що Білл мусить бути конем. Довелось другу виконати це прохання. Розвідник стрибнув Біллеві на спину і вгатив його п'ятами в боки. "Ради бога, Семе, — каже Білл, — вертайся якомога швидше. Ні, не треба було просити за нього більше тисячі".

Я подався в Поплар-коув, зайшов на пошту і в крамницю, посидів там, побалакав з фермерами. Один сказав, що все місто сполошилося: у старого Ебенезера Дорсета пропав хлопець. Я непомітно вкинув у скриньку листа і пішов.

Коли я вернувся до печери, ані Білла, ані хлопця не було видно. Десь за півгодини в

кущах зашелестіло – і на галявину перед печерою вийшов, кульгаючи, Білл. За ним чалився хлопчисько, ступаючи нечутно, наче розвідник. На його виду грала широченна усмішка. Білл спинився, скинув капелюха і витер червоною хусточкою обличчя. Хлопчисько спинився й собі – позаду.

Білл сказав мені, що вже не міг витримати, тому відпустив хлопця додому. Друг жалівся, що ніхто ще не зазнав таких тортур, як він сьогодні. Хлопець примусив його проскакати всі 90 миль до селища, потім нагодував "вівсом" — піском, і ще годину довелося пояснювати йому, чому дірка порожня, як це так, що дорога йде в обидва боки, і чого трава зелена.

Я сказав Біллу обернутися. Обертається Білл, бачить – хлопець. Він ураз полотніє, важко сідає на землю і починає безтямно рвати траву й збирати гіллячки. Добру годину я боявся, що він з'їхав з глузду. Зрештою я сказав йому, що треба негайно покласти край цій справі.

Дерево, під яким мали залишити відповідь, а потім і гроші, росло біля самісінької огорожі, що простягалася ген-ген понад дорогою, а навкруги лежало широке чисте поле. Якщо зграя констеблів засяде на того, хто прийде по листа, вони помітять його ще здаля в полі чи на дорозі. Та я зробив хитро – заліз на дерево, сховавшись серед зелені.

У призначений час приїхав на велосипеді підліток, поставив у коробку папірця і поїхав геть. Через годину я зліз, взяв записку і побіг до Білла. У записці батько хлопця назвав нас двома відчайдухами і писав, що наші вимоги зависокі. Він пропонував нам дати йому 250 доларів, і він забере свого сина. І краще нам прийти з ним уночі, бо сусіди вважають, що він пропав. Я розлютився, але глянув на Білла і завагався. В очах його світилося таке промовисте благання, якого я не бачив досі ані в безсловесних тварин, ані в істот, що вміють розмовляти.

Тієї ж таки ночі ми одвели хлопчиська додому. Нам пощастило умовити його, запевнивши, що батько купив йому оздоблену сріблом рушницю та пару мокасинів і що завтра ми поїдемо полювати ведмедів.

Була якраз північ, коли ми постукали в двері Ебенезерового дому. Білл одлічив у руку Дорсетові двісті п'ятдесят доларів. Тільки-но хлопчисько збагнув, що ми залишаємо його вдома, він заревів, мов та сурма, і п'явкою прилип до Біллової ноги. Батькові довелось одривати його, наче пластир. Дорсет сказав, що втримати сина зможе лиш десять хвилин. Білл сказав, що за цей час встигне добігти до канадського кордону. І хоч яка була темна ніч, хоч який був гладкий Білл і хоч як прудко я вмів бігати, мені пощастило наздогнати його аж за півтори милі од міста.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.